

Dinî musîbet nedir?

Ferhat Öğmen: “Dinî musîbet nedir?”

İnsanın kendi tercihini kendisi yaparak inkâr içinde olması kendisinin bileceği bir iştir. Hesabını kendisi verecektir. Bu alanda, sorumlulukları saklı kalmak kaydıyla, insanlar hürdürler. Kur’ân insanları hakka dâvet ediyor; fakat bu alana müdahale etmiyor. Kur’ân bu alana, “De ki:... Sizin dininiz size, benim dinim bana”¹ temelinde yaklaşıyor. Çünkü insan tercih sahibidir ve insan tercihlerinden sorumludur. Kur’ân hakkı ortaya koyar; ama insanın tercihlerine icbar ve ikrahta bulunmaz, insanı inanmak zorunda bırakmaz. Bilâkis: “Dinde zorlama yoktur”² der. “Hak, Rabbinizdendir. Dileyen iman etsin, dileyen inkâr etsin”³ der.

Bu ilâhî ölçü her peygamberin de elinde olmuştur. Peygamberlerden kral olup toplumu yönetenler ve elinde polisiye güç bulunduranlar da olmuştur. Fakat hiçbir peygamber insana icbarda bulunmamıştır, insanları inanmak zorunda bırakmamıştır. Peygamberlik kurumu, insanların tercih hakkını hiçbir zaman incitmemiştir.

Oysa küfran ve tuğyan kurumu hiç de böyle nazik ve kibar olmamıştır. Her zaman ve zeminde kendi inançsızlıklarının hâkim durumda olması için her türlü baskı unsurunu kullanarak toplumu sindirmeye çabalamışlardır.

Aslında son asırda dinin başına gelen musîbetin yanında, önceki asırlarda bir kısım insanın peygamberi reddetmesi, peygamberin getirdiklerini çürütmeye kalkışması, peygamberle alay etmesi, her türlü baskı ve zorbalık unsurlarını kullanarak toplumu peygamberin aleyhine çevirmeye çabalaması, bunda ne kadar başarılı olursa olsun, dine gelen musîbetten sayılmaz. Çünkü dinin muhalifleri varsa, mücahitleri de olmuştur ve küfür ve küfran komitesi, karşısında hep cihad ruhunu bulmuştur. Esasen her dâvânın muhaliflerinin bulunması “dâvâ olma” niteliğinin de bir gereğidir. Muhalifleriniz çok sert, katı ve güçlü de olabilir. Siz Hak dinin salikleri olarak güçsüz, az ve zayıf da olabilirsiniz. Nitekim nice peygamberler bir veya birkaç kişiden ibaret bir inanır kitleleriyle ömür tüketmişler. Bu bir dinî musîbet değildir. Çünkü azsınız ama ölmeniz şehitsiniz! Esasen Allah imtihan sırrı gereği işi serbest bırakıyor. İşte âyetler: “Allah dileyseydi, sizi tek bir ümmet yapardı.”⁴ “Allah dileyseydi, onları hidayet üzere toplardı.”⁵ “Allah dileyseydi ortak koşmazlardı.”⁶ “Allah dileyseydi bütün insanları doğru yola eristirirdi.”⁷ “Allah dileyseydi, hepinizi doğru yola iletirdi.”⁸

Peki; asrımızdaki ve asrımıza mahsus dinî musîbet nedir öyleyse? Tamam; küfür, inkâr, alaycılık bu asırda biraz fazlaca olsa da, önceki asırlarda da vardı. Fakat bu asırdaki inkâr ve nifak, sinsice, fen ve felsefe eliyle ve suretiyle geliyor, kanun ve yasa yolu ile milyonlarca insana tamim ediliyor. Keza münafıklık ve aldatmak, hiçbir asırda, asrımızdaki kadar prim yapmadı ve devletin otoritesini eline geçirmede!

İnsanlık mertti daha önce, nerede durduğu belliydi, neye inandığı, neye inanmadığı belliydi. Ya münkirdi, ya müşrikti, ya da mü'mindi. Münafıklık, yalan ve aldatmak vardı şüphesiz. Ama etkin değildi. Milletın hayatını ve geleceğini ipotek altına almıyordu. Bir komite halinde toplumu yalan, dolan ve nifak tohumlarıyla ezmiyordu, bunun için kanun gücünü kullanmıyordu, kendine fetvacılar peydahlamıyordu, Allah'ın dininde tasarruf yapmıyordu. Müslüman'ı dininden, peygamberinden ve kitabından soğutmak gibi bir eylemin içinde olmamıştı. Dinin birçok referansını katlederek dine yasa zoruyla bid'at sokmak gibi bir fiilin içinde olmamıştı. Eski münafıklar çok daha korkak, cesaretsiz ve eylemsizdiler.

Oysa bu asırdakiler... Yalanda ve nifakta bir azman ve bir acube çıktılar! Dine bidat karıştırmakta, bu işe fetvacı bulmakta ve bunu kanun zoruyla uygulamakta pek mahir ve pek eylemci çıktılar! İşte dine gelen musîbet budur! Dine sokulan bidatlar ve bu bidatların kanun zoruyla milyonlara tamim edilmesi.

İşte Bediüzzaman bundan feryad ediyor: "Bana ıztırap veren, yalnız İslâmın mâruz kaldığı tehlikelerdir. Eskiden tehlikeler hariçten gelirdi; onun için mukavemet kolaydı. Şimdi tehlike içeriden geliyor. Kurt, gövdenin içine girdi. Şimdi, mukavemet güçleşti. Korkarım ki, cemiyetin bünyesi buna dayanamaz. Çünkü düşmanı sezmez. Can damarını koparan, kanını içen en büyük hasmını dost zanneder. Cemiyetin basîret gözü böyle körleşirse, îman kalesi tehlikededir. İşte benim ıztırâbım, yegâne ıztırâbım budur. Yoksa şahsımın mâruz kaldığı zahmet ve meşakkatleri düşünmeye bile vaktim yoktur. Keşke bunun bin misli meşakkate mâruz kalsam da, îman kalesinin istikbâli selâmette olsa!" 9 "Asıl musîbet ve muzır musîbet, dine gelen musîbettir. Musîbeti diniyeden her vakit dergâhı İlâhiyeye iltica edip feryad etmek gerektir."10

DİPNOTLAR:

1. Kâfirun Sûresi: 6;
2. Bakara Sûresi: 256;
3. Kehf Sûresi: 29;
4. Maide Sûresi: 48; Nahl Sûresi: 93; Şura Sûresi: 8;
5. En'am Sûresi: 35;
6. En'am Sûresi: 107;

7. Ra'd Sûresi: 31;
8. Nahl Sûresi:9; En'am Sûresi: 149;
9. Tarihçe-i Hayat, s. 542;
10. Lem'alar, s. 18